

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο διβλίο του ουνεδεύσκωτες τόν Όθωνα κατά την κάρδε σην στήν Ελλάδα Βαυαρου αξιοματικου Χριστοφору Νέζερ)

τότε Νομάρχης Πατρών, ιατρός Γλαρόκης, είχε φροντίσει από πριν για τα καταλύματα των στρατιωτών και την διαμονή των αξιωματικών. Ο Νομάρχης ήταν ένας τύπος πολύ εύθυμος, είχε ζήσει χρόνια στη Γερμανία κι' ήξερε καλά τη γλώσσα μας.

Την επομένη Κυριακή, ο λοχαγός Μπερτονέσι κι' οι αξιωματικοί του κάναμε μια επίσκεψη στους προξένους των ξένων κρατών στας Πάτρας. Κατά τη διάρκεια δε των επισκέψεων αυτών μας συνέβη κι' ένα επεισόδιο, αρκετά κωμικό.

Στο σπίτι του Γάλλου προξένου Μπερτινί βρήκαμε πολλές κυρίες, μεταξύ των οποίων τις κόρες του Ρώσου προξένου, την ώραία και ξανθή κόρη του Άγγλου προξένου Γκρόσε, που την έλεγαν Νίτα και τη δεσποινίδα Καλαμογιάτη, αδελφή της συζύγου του Γάλλου προξένου. Όλες αυτές οι κυρίες μιλούσαν πολύ καλά γαλλικά και γι' αυτό, μετά τις συστάσεις, ή συζήτησι γενικεύθηκε

στη γαλλική. Έξ' άλλου από τους Βαυαρούς αξιωματικούς, μονάχα ο βαρώνος Πέλνιτς κι' εγώ ξέραμε τα Έλληνικά.

Μά ενώ, όπως είπα, όλοι μιλούσαμε γαλλικά, η κυρίες κάθε τόσο διέκοπταν τη συζήτησή τους μαζί μας και μιλούσαν μεταξύ τους Έλληνικά. Και τι έλεγαν, νομίζετε; Απλούστατα, με την ιδέα ότι κανείς από μας δεν ήξερε τα Έλληνικά, μάς κοροΐδευαν! Εύρισκαν στον καθένα μας κάτι να κατηγορήσουν ή να σατυρίσουν. Τη μύτη μου π. χ. την παρέβλαν με πατάτα!...

Έγώ τις άκουγα γαλήνιος, χωρίς να δείχνω καθόλου ότι ξέρα τα Έλληνικά, και κουβέντιαζα κ' απάθεια Γαλλικά με την κ. Γενετάρ, σύζυγο ενός Έλληνος λοχαγού. Ο πρόξενος Μπερτινί κουβέντιαζε έντοματαξή κοντά στο πορφύρα ενός παραθύρου, χωρίς να προσέχη τη συζήτηση των γυναικών. Έξαφνα όμως τις άκουσε, άκουσε τα κοροϊδευτικά λόγια τους εις βάρος μας και γλώμισσε. Με άνησχηα δε ρώτησε το λοχαγό Μπερτονέσι αν κανένας από μας ήξερε Έλληνικά. Τότε ο λοχαγός έδωσε έμμεσα και είπα με αρκετά δυνατή φωνή, ώστε ν' ακουστή απ' όλους:

— Ο κύριος ύπολοχαγός μιλάει πολύ καλά Έλληνικά!

Βοήθα αν έδοκατε εκείνη τη στιγμή στο σαλόνι, δεν θα προκαλούσε μεγαλύτερη ταραχή.

Η κυρίες κοκκίνισαν, ταράχθηκαν, στενοχωρήθηκαν.

Όλες σόπασαν και χαμήλωσαν το κεφάλι τους

Τέλος, η κυρία Μπερτινί ανέκτισε τη ψυχραιμία της. Με πλήρ σίασε, μου έδωσε το χέρι και μου είπα Έλληνικά:

— Βασίζομαστε στον Ισποτισμό σας, ότι θα μάς συγχωρήσετε για μια άνοητη έπιπολαιότητά μας.

Έγώ της απάντησα ότι δεν καταλάβαινα τι έλεγε και την έβεβαίωσα ότι δεν είχα ακούσει τίποτε.

— Όχι, κύριε ύπολοχαγέ, μου είπα εκείνη, τ' άκούσατε όλα, αλλά, για να μη μάς στενοχωρήσετε περισσότερο, μάς βεβαίωσετε ότι δεν άκούσατε τίποτε. Είστε πολύ εύγενής και γι' αυτό σας παρακαλώ, να δεχθήτε τη φιλική, τόσο τη δική μου, όσο και των άλλων κυριών.

Και πράγματι από την ήμερα εκείνη, δεν έκαναν άλλο παρά να με προσκαλούν όλες αυτές η κυρίες σε κάθε έορτη που έδιναν στα σπίτια τους. Έτσι πέρασα εύθυμα το διάστημα της παραμονής μου στις Πάτρας, αλλά, δυστυχώς, έπειτ' από δεκατέσσερες ήμερες διατήρημα ν' αναλάβω μ' ένα άποστασμα στρατιωτών τη φρουρήσι του Ρίου.

Έφωνα άμέσως για τη νέα μου θέσι και φθάνοντας στο Ρίο, βρήκα τον Έλληνα φρούραρχό του, ένα λοχαγό, μαζί με τον ύπασπιστή του, χωρίς κανένα όμως στρατιώτη. Σύμφωνα με μια συμφωνία της ελληνικής και βαυαρικής κυβερνήσεως, ανέλαβα τότε

εγώ τη διοίκησι των φρουρών, αν και ήμουν κατώτερος των προαναφερθέντων Ελλήνων αξιωματικών, αλλά δεν ήρθεμα σε καμιά σύγκρουσι, γιατί κάναμα και οι τρεις το καθήκον μας με όμονια και αγάπη.

Στο Άντιρριο, που βρίσκεται απέναντι στο Ρίο, ύπηρχε άλλο άποστασμα βαυαρικού στρατού, υπό τη διοίκησι του ύπολοχαγού Σάλιτς, ο όποιος άνηχε στο βαυαρικό στρατό, που έμεινε στη Ναύπακτο. Τόσο το Ρίο όσο και το Άντιρριο περιβάλλονται δια έρηας από μεγάλες και βαθειές τάφρους, που επικοινωνούν με τη θάλασσα. Στην τάφρο μάλιστα του Άντιρριου, ύπηρχε πλήθος από παχύτατα χέλια, των οποίων το κρέατ' είνε νοστιμώτατο.

Μιά μέρα λοιπόν ο ύπολοχαγός Σάλιτς, με προσκάλεσε σε γεύμα, κατά το όποιο, μεταξύ των άλλων, θα παρέθετε και ψητά χέλια. Δέχτηκα την πρόσκλησή του, με τον όρο ότι θα έπαιρνα μαζί μου και μερικούς φίλους μου και ώρισαμε το γεύμα για την προσεχή Κυριακή.

Προσκάλεσα λοιπόν από τας Πάτρας την κυρία Μπερτινί, μαζί με την άδελφή της όδη Καλαμογιάτη και τον άδελφό της, έναν κομψευμένο φουσανελλοφόρο, ο όποιος είχε φήμη θαυδή, μεταξύ της νεολαίας των Πατρών. Επίσης προσκάλεσα και τον Έλληνα λοχαγό φρούραρχο του Ρίου με την κυρία του, μια ώραία και ροδοκόκκινη Σμυρνιά, που φορούσε το χαριτωμένο κοστούμι της πατριδος της.

Ήταν τότε Μάρτιος, μα ο ήλιος έκαίγε κιάλας πολύ. Οι προσκαλεσμένοι μου ήρθαν έγκαίρως στο Ρίο, αλλά περιμεναν ως τις έντεκα περίπου, ως ότου ήρθε να μάς πάρη το μικρό Ιστοφόρο που έκανε τη συγκωνωνία μεταξύ Στερεάς Έλλάδος και Πελοποννήσου. Έπιβραστήκαμε γρήγορα - γρήγορα σ' αυτό γιατί είχαμε άργήσει, η κυρίες κάθισαν στην κρήνη, κ' έμειν οι άνδρες στα πλάινα καθίσματα. Το πλήρωμα του πλοαριου ήτανε μονάχα ο γυός του ιδιοκτήτη του ένας νέος άνομαζόμενος Λάζαρος. Έφτανε άλλωστε μόνον αυτός και με τον λαμπρό άνεμο που φυσούσε θα βρισκόμαστε σε δέκα δώδεκα λεπτά στο Άντιρριο.

Βρισκόμαστε πελά όδη μέση του πορθμού όταν έξαφνα ο άνεμος κόπασε, τα πανάμα μάς χαλάρισαν και το πλοαίριο άρχισε να τραβάει άκολουθώντας το ρέμα.

Ο ύπολοχαγός Σάλιτς, ο όποιος στεκόταν επάνω στις επάλξεις του Άντιρριου, περιμένοντας την άφιξή μας, μάς φώναξε με όλη τη δύναμη της φωνής:

— Τραβάτε κουπί τώρα!

«Άλλοιμονο όμως! Δεν είχαμε κουπί... Ο άπερίσκεπτος Λάζαρος είχε θεωρήσει περιτό να πάρη κουπί, γιατί νόμιζε πως ο σβίος άνεμος θα έξακολουθούσε ως το τέλος. Και γίναμε έρημοι των κυμάτων. Τότε άρχισαν οι γυναίκες να φοβούνται, να χάνουν το χρώμα τους και να ξεφωνίζον. Και αυτός ο κ. Καλαμογιάτης ειζε γίνε πολύ σκυθρωπός. Μονάχα ο Έλληνα φρούραρχος του Ρίου λοχαγός Χρηστάκης με βοηθούσε για να καταπραυνουμε τις γυναίκες.

Αλλά πάντως η κατάσταση μάς ήταν πολύ δυσάρεστη. Είχαμε φύγει από το Ρίο, έλλιπζοντας σ' ένα όρεκτικό γεύμα, και τώρα παραδένναμα πεινασμένοι στη θάλασσα άκολουθώντας τα ρεμάτά της. Δεν φυσούσε ούτε η έλαχιστη αύρα, κι' η θέσις μας γινόταν όλοένα και πιο άσηχη.

Πρώτη, η κυρία Μπερτινί ανέκτισε την ψυχραιμία της και μοιλόνη δυο δάκρυα έτρεμαν άκόμα στην άκρη των βλεφαρίδων της άρχισε έφαρκια να γελάει με όλη την καρδιά της.

— Ας μη χάνουμε το θάρρος μας ειλε. Αυτό που πάθαμε είνε πολύ κομωικό και δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ.

Και τα ρεμάτα έξακολουθούσαν να μάς παρασύρουν, άπομακρύνοντας μάς όριστικά από το Άντιρριο, το όποιο ούτε φαίνονταν πελά.

Τέλος, κατά τις τέσσερες το άπόγευμα ενώ έπλέαμε παράλληλα προς τις άπότομες άκτις της Στερεάς Έλλάδος, απέναντι στο Άγιο, είδαμε έξαφνα μια ψαροβάρνα, η όποία έρχότανε προς το μέρος μας. (Άκολουθεί)

